

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 11 kwietnia 2017 roku Sąd Rejonowy w Pabianicach w sprawie sygn. akt I C 1423/16 z powództwa D. M. przeciwko TUZ Towarzystwu (...) o zapłatę kwoty 6.812,15 zł:

1. zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.457,47 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 10 grudnia 2016 roku do dnia zapłaty, kwotę 2.085,25 zł tytułem kosztów procesu,
2. umorzył postępowanie co do kwoty 4.610,15 zł,
3. oddalił powództwo co do kwoty 900 zł.

Apelację od powyższego wyroku złożyła strona pozwana, zaskarżając orzeczenie w zakresie punktu pierwszego. Rozstrzygnięciu skarżący zarzucił naruszenie:

a) przepisów postępowania:

- art. 232 k.p.c. w związku z art. 233 § 1 k.p.c. i uznanie przez Sąd I instancji za udowodnione przez stronę powodową, twierdzenia co do wartości poniesionej szkody w zakresie skradzionego alkoholu podczas gdy wartość ta nie została przez stronę powodową udowodniona,
- art. 233 § 1 k.p.c. poprzez błędną ocenę dowodu w postaci umowy ubezpieczenia o nr polisy (...) wraz z ogólnymi warunkami ubezpieczenia mających zastosowanie do tego ubezpieczenia i zasądzenie od pozwanego kwoty odszkodowania w wysokości 300 zł z tytułu uszkodzenia szuflady kasy fiskalnej, podczas gdy zgodnie z ww. umową ubezpieczenia kasa fiskalna nie była objęta przedmiotem ochrony ubezpieczeniowej pozwanego,
- art. 207 § 6 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie oraz dopuszczenie i przeprowadzenie dowodów złożonych przez powódkę w toku trwania procesu pomimo faktu, że dowodami tymi powódka dysponowała już na etapie wytoczenia powództwa,

b) przepisów prawa materialnego:

- art. 6 k.c. poprzez niezastosowanie tego przepisu w zakresie okoliczności, że obowiązek udowodnienia wysokości szkody spoczywał na stronie powodowej, czemu powód w przedmiotowej sprawie uchybił,
- art. 65 k.c. poprzez jego niezastosowanie i wybiórcze oraz dowolne traktowanie postanowień Ogólnych Warunków Ubezpieczenia wyznaczających obok postanowień umowy ubezpieczenia (potwierdzonej polisą) treść stosunku obligacyjnego łączącego powódkę z pozwanym i uznanie, że pozwany ponosi odpowiedzialność z tytułu udzielonej powodowi ochrony ubezpieczeniowej w zakresie uszkodzenia szuflady kasy fiskalnej, podczas gdy zakres ochrony wskazany w polisie ubezpieczeniowej oraz postanowienia OWU jednoznacznie wskazywały na brak takiej odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń,
- art. 805 k.c. poprzez błędne jego zastosowanie przez przyjęcie, że pozwane towarzystwo ponosi odpowiedzialność za uszkodzenia kasy fiskalnej, podczas gdy zakres ochrony wskazany w polisie ubezpieczeniowej oraz OWU wskazywały, że element ten nie był objęty ochroną ubezpieczeniową, a powódka nie zapłaciła składki za taką ochronę,
- art. 481 k.c. w zw. z art. 354 § 2 k.c. poprzez jego błędne zastosowanie oraz przyjęcie, że pozwany pozostawał w zwłoce ze spełnieniem świadczenia względem powódki od dnia 10 grudnia 2016 roku podczas gdy w dacie tej w zwłoce nie pozostawał.

W oparciu o tak sformułowane zarzuty apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa w zaskarżonej części, zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu za obie instancje, ewentualnie o

uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji i pozostawienie temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach instancji odwoławczej.

W odpowiedzi na apelację powódka wniosła o oddalenie apelacji jako oczywiście bezzasadnej oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego według norm przypisanych.

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył, co następuje:

Stosownie do treści art. 505¹³ § 2 k.p.c., uzasadnienie Sądu drugiej instancji w postępowaniu uproszczonym powinno zawierać jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa, jeżeli nie przeprowadzono postępowania dowodowego. Sytuacja opisana w cytowanym przepisie miała miejsce w rozpoznawanej sprawie.

Apelacja nie jest zasadna.

Zaskarżone rozstrzygnięcie zostało wydane w wyniku prawidłowo ustalonego stanu faktycznego, które to ustalenia Sąd Okręgowy podziela i przyjmuje za własne, jak również w następstwie bezbłędnie zastosowanych przepisów prawa materialnego.

Rozpoczynając analizę zarzutów apelacji, należy odnieść się w pierwszej kolejności do zarzutów prawa procesowego, gdyż prawidłowo ustalony i oceniony stan faktyczny determinuje kierunek dalszych rozważań w aspekcie prawa materialnego.

W pierwszej kolejności za chybiony należało uznać zarzut naruszenia prawa procesowego, tj. przepisu art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dokonanie błędnej oceny dowodów przeprowadzonych w sprawie bez ich wszechstronnego rozważenia w oparciu o zasady logiki i doświadczenia życiowego. W myśl powołanego wyżej przepisu ustawy Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Ocena dowodów polega na ich zbadaniu i podjęciu decyzji, czy została wykazana prawdziwość faktów, z których strony wywodzą skutki prawne. Celem Sądu jest tu dokonanie określonych ustaleń faktycznych, pozytywnych bądź negatywnych i ostateczne ustalenie stanu faktycznego stanowiącego podstawę rozstrzygnięcia. Ocena wiarygodności mocy dowodów przeprowadzonych w danej sprawie wyraża istotę sądenia w części obejmującej ustalenie faktów, ponieważ obejmuje rozstrzygnięcie o przeciwnych twierdzeniach stron na podstawie własnego przekonania sędziego powziętego w wyniku bezpośredniego zetknięcia ze świadkami, stronami, dokumentami i innymi środkami dowodowymi. Powinna odpowiadać regułom logicznego rozumowania wyrażającym formalne schematy powiązań między podstawami wnioskowania i wnioskami oraz uwzględniać zasady doświadczenia życiowego wyznaczające granice dopuszczalnych wniosków i stopień prawdopodobieństwa ich występowania w danej sytuacji.

Jeżeli z określonego materiału dowodowego Sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena Sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów (art. 233 § 1 k.p.c.) i musi się ostać choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne. Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami, lub gdy wnioskowanie Sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo - skutkowych to przeprowadzona przez Sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona.

W kontekście powyższych uwag należy stwierdzić, iż wbrew twierdzeniom apelującego w rozpoznawanej sprawie Sąd Rejonowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych w oparciu o cały zgromadzony materiał dowodowy i nie naruszył dyspozycji art. 233 § 1 k.p.c. Przeprowadzona przez tenże Sąd ocena materiału dowodowego jest w całości logiczna i zgodna z zasadami doświadczenia życiowego, zaś wszelkie podniesione w tym zakresie w treści apelacji zarzuty stanowią w istocie jedynie niczym nieuzasadnioną polemikę z prawidłowymi i nieobarczonymi jakimkolwiek błędem ustaleniami Sądu pierwszej instancji.

Z wywidzianej przez stronę pozwaną apelacji wynika, iż pozwany upatruje naruszenie przez Sąd Rejonowy powołanej wyżej normy prawnej poprzez błędne ustalenia co do wartości skradzionego alkoholu. Tymczasem okoliczność ta została udowodniona dokumentami przyjęcia towaru oraz dokumentami rozchodów wewnętrznych.

W takiej sytuacji nie zasadne są twierdzenia skarżącego co do naruszenia art. 6 k.c. poprzez jego niezastosowanie. Jak wynika z powyższego powód udowodnił wysokość szkody - w tym, także w zakresie skradzionego alkoholu.

Wbrew skarżącemu, Sąd Rejonowy nie ocenił błędnie umowy ubezpieczenia uznając, za zasadne objęcie ochroną ubezpieczeniową uszkodzonej szuflady z kasą fiskalną. Jak wynika z wymienionej umowy potwierdzonej polisą ubezpieczeniową przedmiotem ubezpieczenia były środki obrotowe uległe dewastacji (klauzula umowna nr 3, § 3 pkt. 5 OWU). Należy zwrócić uwagę, że kasa fiskalna nie została wyłączona z ochrony ubezpieczeniowej w § 2 ust. 3 i 4 klauzuli umownej nr 3, tak jak np. pojazdy mechaniczne. Bezspornym jest, że uszkodzenie szuflady kasy fiskalnej miało bezpośredni związek z kradzieżą z włamaniem do sklepu powódki. Przedmiot ten uległ dewastacji.

Sąd Rejonowy nie naruszył art. 207 § 6 k.p.c. uznając, że złożone wraz z pismem powoda w dniu 27 lutego dowody z dokumentów przyjęcia i rozchodów nie zostały sprekludowane. Po pierwsze dopuszczenie dowodu z tych dokumentów nie spowodowało zwłoki w postępowaniu. Po drugie dowody te stanowiły rozwinięcie i sprecyzowanie twierdzeń powódki przedstawionych w pozwie co do wartości skradzionego alkoholu. Zgłoszenie wymienionych dowodów stanowiło adekwatną reakcję na sposób obrony pozwanego.

Zarzut naruszenia art. 65 k.c. i art. 805 k.c. sprowadzał się do zakwestionowania przyjęcia przez Sąd Rejonowy, że w świetle łączącej strony umowy ubezpieczenia pozwane towarzystwo ponosi odpowiedzialność za uszkodzenia kasy fiskalnej. W doktrynie przyjęte jest, że wszelkie wątpliwości odnośnie treści umowy ubezpieczenia należy interpretować na korzyść ubezpieczonego. Celem umowy ubezpieczenia majątkowego jest udzielenie ubezpieczającemu ochrony na wypadek wystąpienia wskazanego w umowie ryzyka w zamian za zapłatę składki, stąd dla realizacji tej funkcji ochronnej niezbędna jest interpretacja zarówno ogólnych warunków umowy, jak i indywidualnych postanowień umownych z uwzględnieniem przede wszystkim interesu ubezpieczonego, zwłaszcza takiego, któremu nie można postawić zarzutu niestaranego działania i braku dbałości o własne interesy (Wyrok Sądu Najwyższego - Izba Cywilna z dnia 12 maja 2016 r. I CSK 360/15, L.).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt rozpoznawanej sprawy, stwierdzić należy że w sytuacji powstałych wątpliwości co do objęcia ochroną ubezpieczeniową kasy fiskalnej, prawidłowo uznał Sąd Rejonowy, że w świetle klauzuli umownej 03 i § 3 pkt. 5 OWU umowa ubezpieczenia obejmowała także dewastację szuflady z kasą fiskalną.

Prawidłowo Sąd Rejonowy uwzględnił żądanie odsetkowe strony powodowej wyrażone w piśmie złożonym w toku procesu, modyfikującym powództwo. Żądanie to uzasadnione było dyspozycją przepisu art. 481 § 1 k.c., wedle którego wierzyciel może domagać się odsetek za okres opóźnienia w spełnieniu przez dłużnika świadczenia pieniężnego, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. W sprawach z zakresu ubezpieczeń zgodnie z art. 817 § 1 k.c. ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie 30 dni licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku. W niniejszej sprawie powódka zgłosiła szkodę niezwłocznie po zdarzeniu z dnia 10 czerwca 2016 roku, zaś pismem z dnia 8 lipca 2016 roku pozwany odmówił wypłaty odszkodowania. W dniu 9 grudnia 2016 roku pozwany wypłacił powódce część odszkodowania. Zatem określając datę biegu odsetek za opóźnienie od dnia 10 grudnia 2016 roku, Sąd Rejonowy nie naruszył art. 481 k.c. czy art. 354 § 2 k.c. Zwłaszcza, że pozwany pozostawał w zwłoce znacznie wcześniej aniżeli Sąd Rejonowy przyjął w wyroku zasądzając odsetki za czas opóźnienia od dnia 10 grudnia 2016 roku, zgodnie z żądaniem pozwu.

Z tych wszystkich względów, na podstawie art. 385 k.p.c., Sąd Okręgowy oddalił apelację.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i § 3 k.p.c., w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. zasądzając od pozwanego na rzecz powódki kwotę 135 złotych, na którą złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika,

stosownie do treści § 10.1 pkt 1 w zw. z § 2 pkt. 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie z dnia 22 października 2015 r. (Dz.U. 2015.1800).